

Marjon Hoffman

MAMMA MIA MAFFIA

Het zal je familia maar wezen...

met illustraties van Alex de Wolf

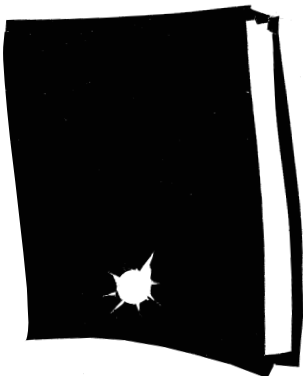

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1. EEN ONGEWONE JONGEN

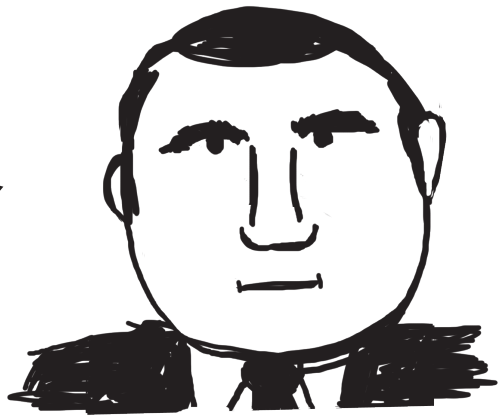

Dit ben ik. En ik ben eigenlijk nergens goed in. Ik kan een hoop dingen, dat wel. Maar het zijn allemaal dingen waar ik volgens mijn moeder niks aan heb. Zoals een kauwgombel blazen met daarin een nog kleinere kauwgombel. Of een pen tussen mijn neus en mijn bovenlip klemmen en gewoon doorpraten. Dit zijn zo'n beetje de dingen die ik kan en toch ziet iedereen mij als een held.

Hoe dat kan en hoe er een kogel in de kaft van mijn schoolboek is gekomen, wil ik best vertellen. Maar eerst moet ik iets over mijn familie uitleggen.

Dit is mijn vader, Tony.
En hier is hij allemaal
niet zo goed in:

- Een koekje pikken zonder dat mijn moeder het merkt.
- Waarzeggen
- Yahtzee gooien
- Van de spaghetti-saus afblijven
- Elektrische apparaten bedienen
- In canon zingen
- Zachtjes de deur van de auto dichtslaan

Natuurlijk zijn er ook dingen waar mijn vader wel goed in is, maar dat zijn dan meestal stiekeme dingen, zoals:

- Mijn moeders kleine bruine hondje een kusje geven
- Andermans post openmaken, lezen en weer dichtplakken
- Alle restjes opeten en het kleine bruine hondje van mijn moeder de schuld geven
- Roken achter de schuur zodra mijn oma slaapt
- Lijken vervoeren in mijn moeders witte autootje

Hm, nu moet ik toch even iets uitleggen, geloof ik...
Maar daarvoor ga ik wel een stukje terug in de tijd.

42 jaar geleden werd mijn vader geboren. Op Sicilië, een Italiaans eiland. In het dorpje Prizzi. En als je in Prizzi geboren wordt, ziet het leven er ongeveer zo uit:

je gaat in Prizzi naar school, trouwt met iemand uit Prizzi, krijgt kinderen in Prizzi, je wordt oud in Prizzi, gaat dood in Prizzi en wordt begraven achter de kerk van Prizzi.

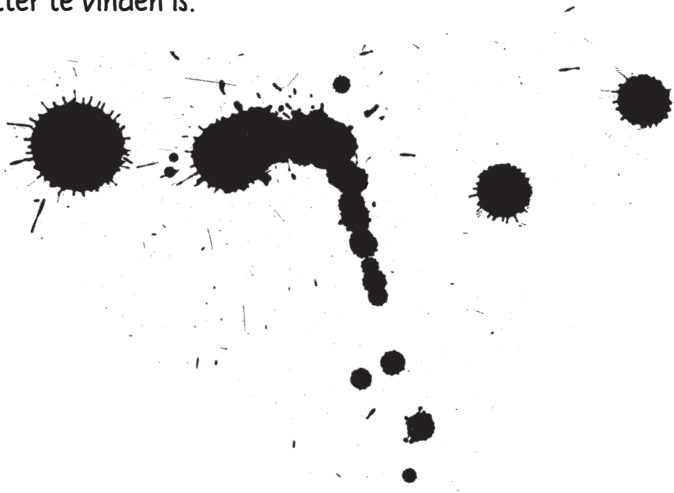
Dus deed ook mijn vader precies wat er van hem verwacht werd: hij ging keurig in Prizzi naar school.

Of nou ja... hij ging eigenlijk bijna nooit.

Dat kwam doordat mijn vader toen al erg veel interesse had in de club.

Ik noem het altijd de club, want ik vind maffia zo negatief klinken. Dat komt doordat iedereen die wel eens over de maffia hoort of leest meteen denkt aan: in mootjes gehakte lijken, gillende mensen in de kofferbak, afgehakte paardenkoppen op het voeteneind van het bed, honkbalknuppels met stukjes hersenen erop, afgesneden oren, ontploffingen en met kogels doorzeefde auto's.

Tegen iedereen die dat denkt, zou ik willen zeggen: jullie hebben allemaal gelijk! Zeker hier, in Prizzi, waar op elke stoeptegels wel een bloedspetter te vinden is.

Mijn moeder zei vroeger dan ook altijd: 'Ik trouw later NOOIT met iemand uit Prizzi!'

Net zoals ze altijd zei:

dat ze NOOIT met een man zou trouwen als die ook maar 1 centimeter kleiner was dan zijzelf,

dat ze NOOIT met een man zou trouwen die nog steeds bij zijn moeder woonde,

dat ze NOOIT haar baan als doktersassistente zou opgeven,

dat ze NOOIT een harig huisdier wilde,

en dat ze NIET van plan was om de rest van haar leven alleen nog maar pasta te eten.

Prima voornemens, maar het liep natuurlijk anders.

Ze werd tot over haar oren verliefd op een man uit Prizzi, ook al was hij ruim 8 centimeter kleiner dan zij.

Ze ging meteen bij haar kleine man en zijn moeder wonen, gaf haar baan als doktersassistente op, en hij gaf haar een klein harig hondje, dat ze Pasta noemde, naar zijn lievelingseten.

Ze aten het elke dag.

En dat vond mijn moeder eigenlijk helemaal niet erg. Ze hield zo veel van mijn vader, dat ze alles deed om hem gelukkig te maken. En dat doet ze nog steeds.

Bij ons draait namelijk alles om mijn vader. En als ik zeg 'alles', dan bedoel ik ook echt:

ALLES!

Iedereen bij ons thuis doet precies wat hij vraagt en als je ooit bij ons op visite wil komen, zou ik zeggen dat je altijd naar mijn vader moet luisteren en precies moet doen wat hij zegt.

Nu zul je wel denken: 'Nou zeg, waarom zou ik!'

Of: 'Tjee, wat een bazige vader heb jij!'

En daar kan ik eigenlijk maar één ding op zeggen:

Jullie kennen mijn vader niet.

Ik zal me even voorstellen:
mijn naam is Luca Carozzo
en mijn vader is de allergrootste
maffia-baas van Italië.

2. HET BEGIN

En hoe ik dan precies een held werd?

Als ik er zo over nadenk, weet ik bijna zeker dat het allemaal begonnen is op de dag dat Bilotti bij ons kwam ontbijten...

Mijn zus Lena en ik zaten naast elkaar op de bank in de huiskamer. Lena kaarsrecht en ik onderuitgezakt met mijn voeten op de poef, die altijd *Pfff...* zei, als ik mijn voeten erop legde.

Mijn vader stond recht tegenover ons en hij zei met een ernstig gezicht: 'Straks komt Meneer Bilotti ontbijten en dan mogen jullie:

- niet praten
- niet wijzen
- niet smakken
- niet staren
- pas iets te eten pakken als iedereen al iets heeft
- alleen korte antwoorden geven
- lachen om al Meneer Bilotti's grapjes
- en niet van tafel zonder toestemming...

Afgesproken? Prima!' En hij lachte tevreden.

En nog voordat we ja konden knikken, was hij al weer naar de keuken vertrokken.

Mijn vader doet altijd precies wat hij wil. En dat mag hij ook omdat hij de Don is.

Als je de Don bent, ben je de allerhoogste baas van de maffia en gebeurt alles precies zoals JIJ het wil.

- *Wil je dat iedereen alleen nog maar in rode auto's rijdt? Geen probleem!*
- *Wil je dat iedereen 1 rode en 1 groene sok draagt? Geen probleem!*
- *Wil je morgen 3 zeldzame waakhonden? Geen probleem!*

En vandaag wou mijn vader dat Bilotti kwam ontbijten.

Naam: Jimmy Bilotti

Roepnaam: Bilotti

Hij is: Consigliere

Dat is: de raadgever van de Don

Toen ik hoorde dat Bilotti kwam, wist ik dat dat maar één ding kon betekenen: problemen binnen de club.

‘Luca, kun jij even... poort?’ riep mijn moeder vanuit de keuken. En omdat mijn moeder vaker in zulke halve zinnnetjes praat, begreep ik meteen wat ze bedoelde en sprong ik van de bank om het hek van de poort open te maken. Ik was blij dat ik even naar buiten mocht en slenterde naar het hek aan het eind van het pad. Ik vroeg me af waarom mijn ouders tegen ons altijd *Meneer Bilotti* zeiden, terwijl alle andere mensen hem gewoon Bilotti noemden. Ik denk omdat ze *Meneer* een beleefd woord vinden, net zoals *Mevrouw* en *Echtgenoot* en *U*.

Ik trok de zware, ijzeren poortdeuren wagenwijd open.

‘Luca, alles goed?’ hoorde ik achter me en ik keek geschrokken om. Ik had Bilotti helemaal niet aan horen komen. Zo moet hij ook veel van zijn slachtoffers beslopen hebben, toen hij nog *Bloody Jimmy* heette.

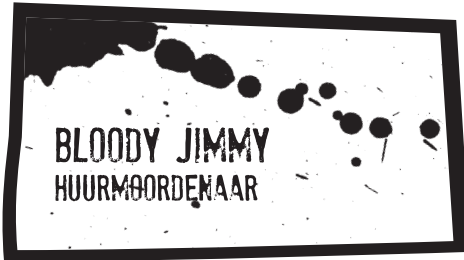
‘Meneer Bilotti... mijn vader wacht op u,’ zei ik en ik liep achter hem aan.

Bilotti liep langzaam en zag er precies hetzelfde uit als de laatste keer dat ik hem zag. En alle keren daarvoor: lang, bleek, mager en op sommige plekken een beetje gelig. Tussen zijn vingers bijvoorbeeld, en onder zijn ogen.

Zijn ene been sleepte en zijn andere been liep normaal. Dat kwam doordat hij vroeger een paar keer in dat slepende been is geschoten. Toen het nog niet sleepte, bedoel ik.

Door dat been kon hij ook geen huurmoordenaar meer zijn voor de club.

En ze veranderden hem van:

in:

Bilotti zat op de beste plek aan de ontbijttafel en roerde tevreden in een mok zwarte koffie.

‘Ben je bij de oude Don Sal geweest?’ vroeg mijn vader.

Bilotti knikte. ‘Mamma mia...’ zei hij. Meer niet.

Hij doopte zijn mes in de jampot en smeerde het op een wit bolletje.

‘Hoe was het met hem?’ vroeg mijn vader.

‘Slecht...’ zei Bilotti.

‘Hoe slecht?’

Bilotti slaakte een diepe zucht. 'Dood... slecht.'

Mijn vader nam een slok van zijn koffie en zweeg.

'Sal moet naar die dokter in Palermo... Hij gaat dood als wij niks doen. Kunnen we echt niet eens praten met Boccia... voor Sal?' vroeg Bilotti.

'Geen haar op mijn hoofd!' zei mijn vader. 'Ik praat nooit meer met die stelende gluiperd! Een dief is het! Uitschot! Als ik hem ooit nog eens tegenkom, schiet ik hem door zijn...'

Mijn vader zag het boze gezicht van mijn moeder en stopte heel even met praten.

'... bips,' zei hij zacht.

Ik wist wel waarom mijn vader zo boos reageerde op Bruno Boccia. Dat had met vroeger te maken.

Toen zat de club zo in elkaar:

**Don Salvatore was de Don
Bilotti was de Consigliere
en Bruno Boccia was de Onderbaas**

Maar toen mijn vader de Don werd, wilde hij Boccia dood hebben.

Dat mislukte, en nu heeft mijn vader 2 problemen:

- 1. Bruno Boccia leeft nog**
- 2. Hij heeft nu ook een eigen bende: de Boccia's**

Sinds die dag bewaken de Boccia's de grenzen van Prizzi.

Mijn vader maakte een knikje met zijn hoofd richting mijn moeder, die de oven aan het poetsen was.

'We gaan over de landweggetjes met haar autootje en leggen Don

Sal op een matras achterin,' zei mijn vader. 'Ik stuur een paar gewapende jongens mee.'

Ik zag aan het gezicht van Bilotti dat hij er niet gerust op was. Hij wist ook wel dat overal om Prizzi heen, Boccia's op de loer lagen.

'Luca, jij haalt straks de auto van je moeder leeg, dan kunnen wij een matras voor Don Sal achterin leggen...' zei mijn vader.

Hij was even vergeten dat mijn moeder vlak achter hem stond.

'Mijn auto?' riep ze geschrokken. 'Waarom nou toch weer mijn auto!'

Mijn vader probeerde haar te kalmeren. 'Ik laat hem weer helemaal schoonmaken, liefje.'

Maar mijn moeder was er toch niet gerust op. Niemand kan zo goed schoonmaken als zij.

'Haal jij die auto zo even voor me leeg?' fluisterde mijn vader in mijn oor.

En ik knikte gehoorzaam, met het gemopper van mijn moeder op de achtergrond.

